

Sygn. akt VI GC 950/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 7 442,77 zł (siedem tysięcy czterysta czterdzieści dwa złote siedemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 780,36 zł (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 950/17/3

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 7 450,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 17 maja 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki V (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej A. S.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Powód wskazał, że poszkodowana nie jest podatnikami podatku VAT i nie mają prawa do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony, a zatem pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania w kwocie brutto. W dniu 23 maja 2016 r. poszkodowana przeniosła umowę cesji na powoda wierzytelność przysługującą jej od pozwanej z tytułu zdarzenia z dnia 17 maja 2016 r. Pozwana tytułem odszkodowania wypłaciła kwotę 560 zł tytułem najmu samochodu zastępczego oraz kwotę 4.524,44 zł tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe dlatego

wykonał kosztorys naprawy pojazdu w którym ustalił, że koszt naprawy wynosi 8058 zł. Powód podniósł, że pozwana wypłacając odszkodowanie, z nieuzasadnionych przyczyn zweryfikowała okres najmu samochodu zastępczego z 26 dni do 4 dni oraz stawkę z 172,20 zł brutto do 140 zł brutto. Powód wskazał, że kwotą dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy rzeczywistą wartością poniesionej przez powoda szkody, a kwota wypłaconego odszkodowania.

W dniu 12 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 603/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda wskazując, że uszkodzony pojazd stanowi własność (...) Bank S.A., wobec czego A. S. nie była uprawniona do przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana zakwestionowała okres najmu pojazdu oraz przyjęta przez powoda stawkę najmu. Zdaniem pozwanej przyjęty przez powoda okres najmu był zbyt długi a stawka najmu zawyżona. Ponadto pozwana podniosła, że wypłacane odszkodowanie w kwocie 4.524,44 zł pozwalało na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwana wskazała, że koszt naprawy pojazdu powinien zostać obliczony z uwzględnieniem użycia części alternatywnych gdyż użycie przy naprawie części należących do klasy O skutkować będzie wzrostem wartości pojazdu. Pozwana zakwestionowała również naliczanie odsetek od kwoty 7.450,77 zł stwierdzając, że należne odszkodowanie zostało wypłacone w całości.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 17 maja 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Uszkodzony pojazd w dacie zdarzenia szkodowego był w posiadaniu zależnym A. S. będącej faktycznym użytkownikiem pojazdu. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Poszkodowana nie jest podatnikami podatku VAT i nie mają prawa do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony.

Dowód: akta szkody (k. 108), pismo z 31 maja 2016 r. (k. 118). zeznania świadka A. S. (k. 138-139).

W dniu 23 maja 2016 r. poszkodowana i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 17 maja 2016 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 16).

Powód dnia 27 maja 2016 r. zawarł z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki S. (...). Dnia 21 czerwca 2016 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT na kwotę 4477,20 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego przez okres 26 dni. Dnia 21 czerwca 2016 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanej fakturę VAT na kwotę 8058,01 zł tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: umowa najmu (k. 19), faktury VAT (k. 17, 18), historia naprawy (k. 20).

Leasingodawca wyraził zgodę na wypłatę odszkodowania z tytułu powstałej szkody użytkownikowi A. S.. Pozwana tytułem odszkodowania wypłaciła kwotę 560 zł tytułem najmu samochodu zastępczego oraz kwotę 4.524,44 zł tytułem naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: akta szkody (k. 108), pismo G. Bank (k. 118), pismo pozwanej (k. 12-15, 21,) informacja o szkodzie w pojeździe (k. 123-124), mail (k. 125).

Przeprowadzona w warsztacie powoda naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody. Naprawa powinna zostać przeprowadzona z użyciem części oryginalnych, gdyż zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 8.050,01 zł. Uszkodzenia pojazdu były znaczne i groziły odpadnięciem zderzaka. Przy braku jezdności pojazdu uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 26 dni. Przyjęta przez powoda dobowo

stawka najmu pojazdu zastępczego klasy C w wysokości 140 zł netto mieściła się w granicach stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnie wynajmem pojazdów zastępczych.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k. 150-155), uzupełniająca ustana opinia biegłego sądowego M. D. (k. 192-193), kosztorys (k. 22-29), opinie wraz na potrzeby innych postępowań sądowych wraz z prywatną dokumentacją powoda (k. 30-55, 63-92), cenniki (k. 56-62, 122), kalkulacja naprawy (k. 119-121), zeznania świadka A. S. (k. 138-139).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka A. S. bowiem są one rzeczowe i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego M. D. uznając, iż wnioski opinii pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiadały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd oddalił wniosek o dowód z oględzin pojazdu albowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. K. przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie spornym pomiędzy stronami była kwestia legitymacji czynnej powoda, kosztu najmu samochodu zastępczego, okresu najmu samochodu zastępczego oraz kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Zgodnie ze zgromadzonym materiałem dowodowym uszkodzony pojazd był w dacie zdarzenia szkodowego w posiadaniu zależnym A. S. będącej faktycznym użytkownikiem pojazdu. Zatem uszkodzenie samochodu w wyniku kolizji, było w istocie szkodą w majątku, A. S., gdyż to ona została faktycznie pozbawiona możliwości korzystania z pojazdu. W konsekwencji powyższego w niniejszej sprawie za poszkodowaną należy uznać A. S., a nie (...) Bank S.A. w W.. Wobec powyższego w ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

W myśl art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniosłaby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że przeprowadzona w warsztacie powoda naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody. Biegły wskazał, że naprawa powinna zostać przeprowadzona z użyciem części oryginalnych, gdyż zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości. Zdaniem biegłego uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 8.050,01 zł brutto. Biegły stwierdził, że uszkodzenia pojazdu były znaczne i groziły odpadnięciem zderzaka. Zdaniem biegłego przy braku jezdności pojazdu uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 26 dni. Biegły wskazał ponadto, że przyjęta przez powoda dobowo stawka najmu pojazdu zastępczego klasy C w wysokości 140 zł netto mieściła się w granicach stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnie wynajmem pojazdów zastępczych.

Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 8.050,01 zł natomiast uzasadniana dobowo stawka najmu wynosiła 140 zł netto. W ocenie Sądu w wypadku kiedy uszkodzenia pojazdu grożą odpadnięciem zderzaka w trakcie jazdy, należy uznać, że pojazd nie jest jezdny. Zatem Sąd przyjął za biegłym, że przy braku jezdności pojazdu uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 26 dni.

Należy wskazać, że w ocenie Sądu, w sytuacji gdy nie ma dowodów na to, że w uszkodzonym samochodzie były stosowane przez poszkodowanego zamienniki części, to należy uznać za zasadne skorzystanie przy naprawie z części oryginalnych, gdyż wykorzystanie zamienników nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7 442,77 zł (8.050,01 zł + 4.477,20 zł - 4.524,44 zł - 560 zł = 7 442,77 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 7.442,77 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 8 złotych orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd mając na uwadze że powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania włożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów. Na koszty procesu powoda składały się kwota 373 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 590,36 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii biegłego sądowego oraz kwota 1.800 zł tytułem kosztu zastępstwa procesowego strony pozwanej ustalone zgodnie z §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015., poz. 1804), co dał łączną kwotę 2 780,36 zł.

SSR Jolanta Brzęk